

dičkou unci své budoucnosti. Urazils taky mě a vévodu a všechny ostatní, co tu dnes večer jsou a co se rozhodli nabrat jiný kurz než ten, který upřednostňuješ ty. Jsi hlučné dítě, Callume, a na tom nevidím vůbec nic, za co bych se mohla provdat.“

Byl si celkem jistý, že kdyby se po sobě podíval, viděl by, jak z něj visí cáry stažené kůže. Rozhodně si tak připadal. „Takže nejsem partie?“ odsekl. „Protože nejsem prvorozený hrabě? Protože se umím maličko pobavit? Jestli stojíš jen o peníze a titul a manžela tak nudného, až se mi chce věřit, že ještě nikdy nespals s děvčetem, pak sis přísámbůh vybrala dobře. Jestli cítíš touhu po troše vzrušení, po doteku skutečného muže, hádám, že víš, kde mě najdeš. Ale rozhoduj se rychle; až tě dostane on, nejsem si jistý, jestli o tebe ještě budu stát.“

„*Callume!*“

Callum zakryl nenadálé leknutí a otočil se za bratrovým zařváním – jen aby ho srazil k zemi prudký úder pěstí do brady. Ovšemže měl hrabě klíč od ranního salonku. *Zatraceně*. S menší elegancí než obvykle se hrabal na nohy. „Iane, víš, že...“

„Už ani slovo,“ zavrčel hrabě a praštil ho znovu.

Tentokrát se Callum od bratra vzdaloval, když se klopýtavě zvedal. On a Ian už se v minulosti poprali, ale naposled před léty a ne... ne takhle. „Parchante,“ bručel s chutí krve v ústech.

Bratrova tvář zbělela a čelist se mu sevřela tak prudce, až Callum doslova slyšel, jak vrže. „Omlouval jsem tvoje zatracené pití a děvkaření a karban a nepřítomnost, protože jsem tě měl za mládence, co si musí zatančit se svými démony, než je odsune z cesty. Tohle... Tohle je...“

„Neodpustitelné,“ doplnil vévoda z Dunn Craighu,

vstupující do místnosti za Ianem. „Snažit se ukrást jinému muži ženu. Vlastnímu bratrovi. Takového člověka pod svou střechou nestrpíte, Geiry.“

Ian zaťal pěst, pak zase rozevřel prsty, zatímco se Callum připravoval na další úder. „Nemůžu uvěřit, že bys... Ale je to tak a já sakra slyšel každé slovo.“ Ostře ukázal na Rebeccu, ruka se mu třásla. „Nazvala tě opilým klukem. To je až moc jemné.“ Prudce se nadechl. „Chci, abys odešel. Pryč z mého domu a pryč z našeho života. Nejsi můj bratr, protože žádný bratr by neudělal to, o co ses právě teď pokusil.“

Na Calluma dopadl špalek tvrdého ledu, studeného a tvrdého a dusivého. Mlhavý pocit noční můry se při bratrových slovech rozpadl na křišťálově jasné střepy. Připadal si jako přimrazený a omráčený. A prázdný. A neměl žádný protiargument, opilý ani střízlivý, protože sakra dobře věděl, že to všechno opravdu řekl. „Iane,“ zasípal přesto a plival přitom krev. Necháпали to. Ano, zašel příliš daleko, ale stejně tak Dunn Craigh s veškerým svým nenadálým zájmem o loděnice a lodní dopravu. Vévoda se pouze vtíral nenápadněji a s penězi v rukou. A Rebecca... Bylo to moc náhlé. Moc rychlé. „Nedělej...“

„Jdi pryč, Callume. Nechci vědět kam. A nevracej se. Nikdy.“

Se ztuhlými zády se Callum zmohl na kývnutí. Bodejť, byl opilý, ale stejně si nebyl jistý, zda by to všechno neřekl i tak. „Máš na to právo. Mohls mi říct, co máte v plánu, a já bych proti tomu měl námitky, ale nejspíš jsi nechtěl slyšet, co mám na srdci. Ale teď poslouchej, Iane MacCraithe. Tohle je chyba. *On* je chyba. Náš táta mu říkal kanibal, co sežere člověka zaživa a o všechno ho obere a pak nechá kosti vybělit na slunci.“ Callum namířil prst směrem k vévodovi. „Ale ty